

סירב ללאווד עברית

סוף נמאס לדוֹיגאן הוא שאל את אותו יהודי: „איזו עזרה אתה רוצה עכשיו? אבל תדע לך שזו העזרה האחרונה ש' אני נותן לך." היהודי ביקש להגר מה־ארץ. במשך שנים היה דוֹיגאן מספר את ה־סיפור, אני אפילו חושבת שזה היה חלק מהרפרטואר שלו ושל אבא באחת ההצגות שלהם, ותמיד ציין שהוא סירב לארץ.

הסרט הראשון פארודיה על האם היהודיה

הצלחה בלונדון הקהל בכה

העונה החדש מתימן שלל דמויות

דוֹיגאן ושומאכר עדיפי מארק שאגאל שואב־מים יהודים

רט היטב, כי כילדה שיחקתי בו. הסרט, הילדים שלנו, מספר על ילדים יהודים אחרי השואה. עכשיו, אחרי שדוֹיגאן מת, והמוסד ששמו דוֹיגאן ושומאכר עבר מה־עולם, יקרינו את הסרט שוב בקולנוע תל־אביב.

(המשך בעמוד 44)

אני אפילו חושבת שהתיאטרון, עם שתי קנים אחרים, קיים עד היום. במשך חמש שנים תמימות הם הופיעו לפני יהודי ארץ־צות אלה והפכו שם למוסד יהודי חי ותוסס.

עוד לפני שנסעו לדרום־אמריקה הם הפיקו סרט בפולין. אני זוכרת את הס־

תו יהודי כרטיס טיסה לארץ הכי רחוקה, לאוסטרליה.

הכוכבים של

תיאטרון האידיש

כשהשתחררו אבא ודוֹיגאן מה־כלא, היתה להם מטרה אחת: להקים תיאטרון באידיש כדי לעודד את רוחם של פליטי השואה, ולהביא חיוך לאותם שרק עכשיו יצאו משם. אני זוכרת את ההצגה הראשונה שלהם שבה הייתי נוכח־חת, כילדה קטנה. זה היה בתיאטרון גדול בלודג', כל האולם בכה. אפשר היה ל־ראות בעיניים את ההערצה כלפי שני ה־שחקנים. זה היה בסך־הכל ארבעה חודשים אחרי שהם שוחררו מבית־הסוהר. להצגה הם קראו בשם העיקר שמתראים. כל לודג' התעוררה להצגה הזו. אז היה ברור שהשניים הקימו תיאטרון של ממש. העיקר שמתראים היתה התחלה, וההמשך נמשך לאורך עשרות שנים. מלודג' הם עברו לבירה, לווארשה, שם הם הקימו תיאטרון סאטירי על רמה גבוהה. אפשר היה לראות איך השניים מתאימים את עצמם לקהל. בלודג' — לפני פליטי השואה — העיקר שמתראים, סאטירה חריפה ב־ווארשה עם הקהל המעודן שלה. בגלל ה־סאטירה הם הוכנסו לרשימה השחורה של שלטונות פולין שלא אהבו את ה־ביקורת. הצמד נאלץ לעזוב את פולין ונדד לדרום־אמריקה.

יהודי ארגנטינה ובזויל זוכרים עד ה־יום את התיאטרון של דוֹיגאן ושומאכר.

אנה דוֹיגאן (מימין) עם צלינה שומאכר מסעות ברחבי העולם